

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11CoPr/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114227027
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Halušková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6114227027.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Haluškovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jozefa Zlochu ako členov senátu, v spore žalobcu 1/ Q.. T. K., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom S. XXX/X, XXX XX D. nad S. a žalobcu 2/ Bc. Q. V., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom M. XX, XXX XX W., obidvoch zastúpených Nezávislou odborovou organizáciou zamestnancov Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, so sídlom Hviezdoslavova 274/9, 965 01 Žiar nad Hronom, IČO: 42 307 104, proti žalovanému Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, o určenie práva na priznanie služobnej praxe, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 15Cpr/4/2014-411 zo dňa 14.10.2019 takto

rozhodol:

- I. Návrh žalobcu 1/ aj návrh žalobcu 2/ na prerušenie konania **z a m i e t a**.
- II. Rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby (I. výrok) **p o t v r d z u j e**.
- III. Odvolanie proti výroku o zamietnutí návrhu žalobcu 1/ a návrhu žalobcu 2/ na prerušenie konania (II. výrok) **o d m i e t a**.
- IV. Rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania (III. výrok) **z r u š u j e** a vec mu v tomto rozsahu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 14.10.2019 zamietol žalobu žalobcov (I. výrok) aj ich návrh na prerušenie konania (II. výrok) a uložil žalobcom povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%, do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu o ich výške (III. výrok).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že predmetom konania (po pripustení zmeny žaloby) bolo určenie, že žalobca 1/ má spätne odo dňa 01.01.2012 právo na priznanie služobnej praxe v dĺžke 20 rokov a 60 dní a určenie, že žalobca 2/ má spätne odo dňa 01.01.2012 právo na priznanie služobnej praxe v dĺžke 18 rokov a 96 dní, každý z nich podľa § 85 ods. 2 písm. a) zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení. Na zdôvodnenie žaloby žalobcovia uviedli, že obidvaja boli ku dňu 31.12.2011 colníkmi v služobnom pomere, založenom k Slovenskej republike podľa § 2 ods. 4 zák. č. 200/1998 Z. z.. V dôsledku organizačných zmien boli ich miesta zrušené a bezprostredne z nich vznikli podľa zákona č. 200/1998 Z. z. dňom 01.01.2012 miesta štátnozamestnanecké, s rovnakým obsahom činnosti, na ktoré boli obaja prijatí do stálej štátnej služby bez výberového konania podľa ust. § 24 zák. č. 400/2009 Z. z.. Aj štátna služba sa vykonáva v štátnozamestnaneckom pomere k Slovenskej republike podľa § 1 ods. 3 zákona č. 400/2009 Z.

z.. Žalobcovia boli teda nútení skončiť služobný pomer colníka (zákon č. 200/1998 Z. z.) a formálne opätovne požiadať o prijatie do štátnozamestnaneckého pomeru (zákon č. 400/2009 Z. z.). Žalobcovia namietali porušenie ust. § 4 ods. 1 zák. č. 400/2009 Z. z. v nadväznosti na porušenie doložky č. 4 Smernice Rady č. 1999/70/ES z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú, ktorú uzavreli ETUC, UNICE a CEEP (ďalej len „rámcová dohoda“ alebo „smernica 1999/70/ES“ alebo „Smernica“), keďže výklad § 84 ods. 2 v spojení s § 85 ods. 2 zák. č. 400/2009 Z. z. zo strany žalovaného nezohľadňuje počet odpracovaných rokov dosiahnutých žalobcami v služobnom pomere podľa zák. č. 200/1998 Z. z., hoci obaja naďalej vykonávajú u žalovaného rovnaké alebo veľmi príbuzné pracovné činnosti. Podľa ich názoru žalovaný nepostupoval v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania, keď žalobcov vo vzťahu k porovnateľným zamestnancom žalovaného znevýhodňuje pri zohľadnení počtu odpracovaných rokov a nadobudnutých skúseností (v zák. č. 400/2009 Z. z. označované ako „služobná prax“) na účely odmeňovania (zvýšenia platovej tarify podľa § 84 ods. 2 zák. č. 400/2009 Z. z.). Žalovaný zohľadňovaním iba času trvania štátnozamestnaneckého pomeru do dĺžky služobnej praxe preferuje len jednu skupinu zamestnancov, a to zamestnancov svojho právneho predchodcu t. j. Daňového riaditeľstva SR a znevýhodňuje žalobcov, ktorí boli služobne zaradení na E. úrade A. A.. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení podľa ust. § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“) zdôvodnili tým, že bez určenia, či tu existuje ich právo na započítanie času výkonu štátnej služby u právneho predchodcu žalovaného do dĺžky služobnej praxe podľa § 85 ods. 2 zák. č. 400/2009 Z. z. a s tým súvisiace priznanie nároku na zvýšenie platových taríf podľa § 84 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z. z. by bolo ohrozené ich právo na rovnaké zaobchádzanie, pokiaľ ide o podmienky vykonávania štátnej služby a odmeňovanie podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z. a zároveň by ich postavenie zostalo neistým. Poukázali na rozsudok Európskeho súdneho dvora C-149/79, v zmysle ktorého je verejná služba definovaná ako séria postov alebo miest zahŕňajúcich priamu alebo nepriamu účasť na výkone právomocí udelených verejným právom a povinností určených na ochranu všeobecných záujmov štátu alebo iných štátnych orgánov. V zmysle rozsudku Európskeho súdneho dvora C-307/05 sa požiadavky uvedené v rámcovej dohode použijú aj na pracovno-právne vzťahy uzavreté so správnymi orgánmi a inými subjektmi verejného sektora. Zdôraznili nutnosť využitia analógie iuris, pretože pri riešení spornej otázky neexistuje v právnom poriadku Slovenskej republiky podobná právna norma. Doložka 4 rámcovej dohody stanovuje, že kritériá týkajúce sa počtu odpracovaných rokov súvisiace s osobitnými pracovnoprávnymi podmienkami musia byť pre pracovníkov na určitú dobu rovnaké ako pre pracovníkov na dobu neurčitú. Podľa názorov žalobcov analogicky aj kritériá týkajúce sa služobného a štátnozamestnaneckého pomeru vo vzťahu k tomu istému zamestnávateľovi musia byť rovnaké, pokiaľ rozdielne kritériá nie sú objektívne odôvodnené. Pojem objektívne dôvody v zmysle doložky 4 bodov 1 - 4 rámcovej dohody sa má v zmysle ustálenej judikatúry chápať tak, že neumožňuje odôvodniť rozdielne zaobchádzanie medzi pracovníkmi na dobu určitú a pracovníkmi na dobu neurčitú na základe toho, že rozdielne zaobchádzanie je stanovené vo vnútroštátnej všeobecnej abstraktnej norme (§ 85 zák. č. 400/2009 Z. z.); poukázali na rozsudky Európskeho súdneho dvora C-444/09 a C-456/09, uznesenie C-273/10. Podľa žalobcov v intenciách uvedeného neobstojí odvolanie sa žalovaného na rozdielnu právnu úpravu štátnozamestnaneckého (zák. č. 400/2009 Z. z.) a služobného pomeru colníkov (zák. č. 200/1998 Z. z.), keďže obidva pracovnoprávne vzťahy sú založené k Slovenskej republike a boli vykonávané s tým istým obsahom činnosti k tomu istému zamestnávateľovi, resp. jeho právnenému predchodcovi (rozsudok Európskeho súdneho dvora C-444/09 a C-456/09). Nemôže ísť ani o tzv. obrátenú diskrimináciu na úkor stálych štátnych zamestnancov prijatých na základe úspešného verejného výberového konania, pretože účinnosťou zák. č. 333/2011 Z. z. došlo k vytvoreniu Finančného riaditeľstva SR ako zamestnávateľa a dňom 31.12.2011 k zrušeniu služobných úradov, ktorými boli colné úrady, Colný kriminálny úrad, Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky a Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky.

1.1.1. Uviedli, že na základe Personálneho rozkazu GR CR SR č. 174/2011-1461 zo dňa 22.12.2011 právny predchodca žalovaného rozhodol, že z funkčných miest podľa zákona č. 200/1998 Z. z., ktoré existovali do 31.12.2011, vytvorí dňom 01.01.2012 služobné miesta na Y. právnom E. úrade A. A. podľa ust. § 24 zákona č. 400/2009 Z. z. Z uvedeného dôvodu boli žalobcovia nútení skončiť služobný pomer colníka (zákon č. 200/1998 Z. z.) a formálne opätovne požiadať o prijatie do štátnozamestnaneckého pomeru (zákon č. 400/2009 Z. z.). Na podporu svojich tvrdení predložili uznesenie vlády č. 805 zo dňa 17.11.2010. Tvrdili, že ich sloboda rozhodovania bola pri skončení služobného pomeru colníka výrazne limitovaná tým, že pokiaľ by dobrovoľne neskončili služobný pomer colníka, reálne im hrozilo skončenie služobného pomeru z organizačných dôvodov, nakoľko ich funkčné miesta už odo dňa 01.01.2012 neexistovali. Štátnozamestnanecký pomer oboch žalobcov nebol totiž založený služobnou zmluvou zo

dňa 16.10.2012, ale pôvodne služobnou zmluvou zn. XXXXX/XXXX-XXXX zo dňa 29.12.2011 u žalobcu 1/ a služobnou zmluvou zn. XXXXX/XXXX-XXXX zo dňa 29.12.2011 u žalobcu 2/. Obe služobné zmluvy boli na podpis žalobcom predložené dňa 03.01.2012 bez prílohy č. 2 "Oznámenie o výške a zložení funkčného platu" (ktorá im bola predložená až 26.01.2012). Pri podpise služobných zmlúv, ktorými bol pôvodne založený štátnozamestnanecký pomer žalobcov, teda ani jeden z nich nemal akékoľvek informácie o priznaní či nepriznaní služobnej praxe. Služobné zmluvy zo dňa 16.10.2012 (zn. XXXXX/X/XXXXXXXX/XXXX a zn. XXXXXX/X/XXXXXXXX/XXXX) parafované žalobcami boli len výsledkom snahy žalovaného uviesť vzniknuté pochybenia do súladu s právnymi predpismi. Žalovaný písomným právnym úkonom označeným ako "Úradný záznam" zn. XXXXXXXX/X/XXXXXXXX/XXXX zo dňa 16.10.2012 konštatoval, že služobné zmluvy datované ku dňu 29.12.2011 považuje za absolútne neplatné právne úkony z tam uvedených dôvodov. Žalovaným predložené služobné zmluvy zo dňa 16.10.2012 v článku I. bod 1 na túto právnu skutočnosť priamo odkazujú, a to aj s poukazom na list z Odboru vnútornej kontroly a inšpekcie FR SR zn. XXXXXXXX/X/XXXXXXXX/XXXX zo dňa 24.09.2012. Všetky uvedené dôkazy, ako aj žaloba zo dňa 25.09.2012 vedená pod spisovou značkou 20Cpr/6/2012 na Okresnom súde Banská Bystrica svedčia o tom, že žalobcovia sa domáhali svojich práv a právom chránených záujmov práve v súvislosti so scivilňovaním. Formálny podpis oboch služobných zmlúv zo dňa 16.10.2012 a ich dodatkov bol teda len výsledok konsenzu oboch zmluvných strán v spornej veci. Odhliadnuc od skutočnosti, že právny predchodca žalovaného vybral na scivilnenie práve miesta obsadené žalobcami, hoci na dotknutom oddelení bolo vytvorených ďalších 10 funkčných miest obsadených porovnateľnými zamestnancami, tak týmto rozhodnutím objektívne zmenil podmienky žalobcov na výkon štátnej služby z času neurčitého na čas určitý, a to do dňa 31.12.2011. Týmto spôsobom právny predchodca presne vymedzil koniec platnosti výkonu štátnej služby žalobcov v služobnom pomere podľa zákona č. 200/1998 Z. z.. Na základe uvedeného mali žalobcovia za to, že v prejednávanej veci možno analogicky použiť rámcovú dohodu, nakoľko obaja spĺňajú okrem iného podmienky pre pracovníka na dobu určitú podľa doložky 3 bod 1 rámcovej dohody. Výsluhový dôchodok je dávkou sociálneho zabezpečenia podľa zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení, tvorený prispievateľmi do fondu sociálneho zabezpečenia, z ktorého pri splnení zákonom stanovených podmienok prispievateľom vyplácaná jeho pomerná časť vo forme výsluhového dôchodku. Tvrdenia žalovaného, že vo výsluhovom dôchodku je zohľadnená práve prax podľa zákona č. 200/1998 Z. z. nemá podľa nich racionálny základ ani oporu v žiadnom právnom predpise. Nakoľko výsluhový dôchodok nie je zložkou služobného platu a s prejednanou vecou vôbec nesúvisí, navrhli, aby súd na toto tvrdenie v konaní neprihliadal.

1.2. Žalovaný namietol nedostatok právneho záujmu na požadovanom určení tvrdiac, že v prípade povinnosti priznať služobnú prax ide o žalobu na plnenie a on nemá možnosť vzniesť prípadnú námietku premlčania, ktorá by mu pri žalobe na plnenie patrila. Štátnozamestnanecký pomer v zmysle zák. č. 400/2009 Z. z. vzniká ako dvojstranný právny úkon služobnou zmluvou, ktorú obaja žalobcovia uzatvorili dobrovoľne 16.10.2012. V prípade ich nesúhlasu so zložkou služobného platu, týkajúcou sa zvýšenia za služobnú prax mohli služobnú zmluvu neuzatvoriť a odmietnuť. Služobná prax štátneho zamestnanca zisťovaná na účely zvýšenia platovej tarify zahŕňa v zmysle § 85 ods. 1 zák. č. 400/2009 Z. z. čas trvania štátnozamestnaneckého pomeru podľa tejto právnej úpravy aj podľa zák. č. 312/2001 Z. z. platného do 31.10.2009. Pokiaľ by mal zákonodarcu úmysel započítať aj čas vykonávania štátnej služby podľa osobitných predpisov, uviedol by to v § 85 ods. 2 písm. a) zák. č. 400/2009 Z. z.. Štátna služba je zvlášť definovaná na účely zákona č. 400/2009 Z. z. v § 5 a v § 2a zák. č. 200/1998 Z. z.. Žalobcom prijatým do štátnej služby podľa zák. č. 400/2009 Z. z. nie je možné do dĺžky služobnej praxe započítať čas vykonávania štátnej služby podľa zák. č. 200/1998 Z. z.. Použitie analógie práva je vzhľadom na presnú definíciu služobnej praxe v § 85 zák. č. 400/2009 Z. z. bezdôvodné.

1.2.1. Za nedôvodnú žalovaný označil požiadavku žalobcov na priamu aplikáciu rámcovej dohody, pretože jej účelom je ochrana zamestnancov zamestnaných na dobu určitú, ktorými žalobcovia nie sú. Do 31.12.2011 boli v služobnom pomere v stálej štátnej službe (neurčitý čas), aj v súčasnom štátnozamestnaneckom pomere sú v stálej štátnej službe na neurčitý čas. V súvislosti s prijatím zák. č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva s účinnosťou od 01.01.2012 prešli práva a povinnosti zo služobného úradu - Daňového riaditeľstva SR a Colného riaditeľstva SR na Finančné riaditeľstvo SR. Podľa § 31 ods. 1 písm. e) a § 32 a nasl. zák. č. 400/2009 Z. z. nedošlo u štátnych zamestnancov Daňového riaditeľstva SR ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru, ale k trvalému preloženiu bez dopadu na služobnú prax. Žalobcov nemožno porovnávať s bývalými štátnymi zamestnancami Daňového riaditeľstva SR, pretože do 31.12.2011 boli v služobnom pomere

colníka (zamestnanci bývalého Daňového riaditeľstva SR boli štátnymi zamestnancami). Žalobcovia skončili služobný pomer na vlastnú žiadosť a boli prijatí do štátnozamestnaneckého pomeru, pri štátnych zamestnancoch išlo o trvalé preloženie. Žalobcovia sú v stálej štátnej službe a nemuseli sa zúčastniť výberového konania. Ich prax podľa zák. č. 200/1998 Z. z. je zohľadnená vo výsluhovom dôchodku, ktorý poberajú. Nezapočítanie trvania služobného pomeru na účely započítania praxe v štátno zamestnaneckom pomere je zrejme z účelu sledovaného § 85 zák. č. 400/2009 Z. z., ako vyplýva z dôvodovej správy k tomuto zákonu (služobná prax štátneho zamestnanca zisťovaná na účely zvýšenia platovej tarify bude zahŕňať časť štátnozamestnaneckého pomeru podľa tohto zákona a tiež podľa doterajšieho zákona o štátnej službe). Rozhodnutia vydané v rámci konania podľa zák. č. 200/1998 Z. z. sú záväzné a spôsobujú právne účinky v súlade s týmto zákonom. Žalobcovia sa ich zrušenia v relevantnom čase nedomáhali. Dokument Doba výkonu štátnej služby bol vydaný za účelom vzniku nároku na dávku výsluhového zabezpečenia (zák. č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov v znení neskorších predpisov).

1.3. Súd prvej inštancie nevykonával dôkazy navrhované žalobcami, aby žalovaný predložil všetky výkazy dochádzky za rok 2011, rozkazy riaditeľa E. úradu A. A., ktorými vysielal žalobcov na služobnú cestu v roku 2011, Organizačný poriadok E. úradu A. A. platný v roku 2011 a v roku 2012, všetky rozhodnutia riaditeľa E. úradu A. A. o prevedení alebo o preložení žalobcov opatrené doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti spolu s opisom funkcie oboch žalobcov, opisy funkcií žalobcov od vzniku ich služobného pomeru, opisy činností štátnozamestnaneckého miesta oboch žalobcov od roku 2012, všetky právne úkony vyhotovené žalobcami počas výkonu štátnej služby v roku 2011 a v roku 2012, zápisnicu z rokovania vo veciach služobného pomeru, ktorá by predstavovala písomný záznam o ponuke iných voľných funkčných miest pre žalobcov, počet miest, ktoré boli sciivilnené ku dňu 01.01.2012 v rámci platne schválenej systematizácie v colnej správe na rok 2012, počet preložených alebo prevedených colníkov ku dňu 01.01.2012 podľa ustanovenia § 34 ods. 1 písm. a) zák. č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov, počet voľných colníckych miest ku dňu 01.01.2012 v rámci platne schválenej systematizácie v colnej správe na rok 2012, počet colníkov, ktorí boli dňom 01.01.2012 zaradení do platenej zálohy podľa § 40 ods. 1 písm. a), b) zák. č. 200/1998 Z. z., počet zamestnancov v štátnozamestnaneckom pomere Daňového riaditeľstva a daňových úradov ku dňu 31.12.2003 a z toho počet zamestnancov, ktorých štátno zamestnanecký pomer trval aj ku dňu 01.01.2012, potvrdenie o zamestnaní podľa § 190 zákona č. 200/1998 Z. z., ktoré sa malo týkať žalobcu 1/ a žalobcu 2/.

1.4. Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní z § 137 písm. c), § 470 ods. 1, 2, Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“), § 1 ods. 1, 4, § 4 ods. 1, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 16 ods. 1 prvej vety, § 20 ods. 1, 2, § 26 ods. 1, § 27 ods. 1 a 5, § 84 ods. 2, § 85 ods. 2 a § 132 ods. 1 zák. č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 2a ods. 1 zák. č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov, § 4 ods. 1, 2, 5 zák. č. 35/2019 Z. z. o finančnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V rozhodnutí citoval doložku 2 bod 1 a doložku 3 a doložku 4 rámcovej dohody a poukázal na odôvodnenie smernice č. 1999/70/ES. Mal za preukázané, že pasívne legitimovaným subjektom je Finančné riaditeľstvo SR ako rozpočtová organizácia, za ktorú v zmysle § 4 zák. č. 35/2019 Z. z. pred súdom koná jej prezident, ktorý môže poveriť na konanie pred súdmi iného príslušníka finančnej správy.

1.5. Okresný súd konštatoval, že určovaciu žalobu posudzoval podľa § 137 písm. c) C.s.p. v spojení s prechodným ustanovením § 470 C.s.p., v zmysle ktorého právne účinky úkonov vykonaných v čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku zostávajú zachované. Žalobcov aj v čase účinnosti O. s. p. zaťažovalo dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že na určenie práva majú naliehavý právny záujem. Určovací žaloba má povahu preventívnu a jej účelom je poskytnutie ochrany právneho postavenia žalobcu skôr, než dôjde k porušeniu právneho vzťahu alebo práva, teda vtedy, keď sa nemožno domáhať ochrany žalobou na plnenie. Podľa názoru okresného súdu žalobcovia neosvedčili naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože určenie, ktorého sa domáhajú neznamená automaticky predídanie žalobe na plnenie. Žalobcovia sa mali domáhať svojho práva žalobou na plnenie, v rámci ktorej by súd posudzoval, či tu právo na priznanie služobnej praxe je alebo nie je. Žalobný nárok na plnenie konzumuje určovací návrh.

1.6. Súd prvej inštancie na základe skutkových tvrdení žalobcov, nepopretých skutočností zo strany žalovaného a listinných dôkazov zistil, že žalobca 1/ bol v služobnom pomere colníka vo vzťahu k právnenému predchodcovi žalovaného od 01.05.1993 do 31.12.2011. Celková doba trvania služobného pomeru podľa zákona č. 200/1998 Z. z. mu bola priznaná v dĺžke 20 rokov a 60 dní (list označený ako

"Doba výkonu štátnej služby" zn. XXXXX/XXXX-XXXX zo dňa 28.12.2011). Žalobca 2/ bol v služobnom pomere colníka vo vzťahu k právnomu predchodcovi Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky od 01.10.1994 do 31.12.2011. Celková doba trvania služobného pomeru podľa zákona č. 200/1998 Z. z. mu bola priznaná v dĺžke 18 rokov a 96 dní (list označený ako "Doba výkonu štátnej služby" zn. XXXXX/XXXX-XXXX zo dňa 29.12.2011). Tieto dokumenty boli vydané za účelom vzniku nároku na dávku výsluhového zabezpečenia a pre výšku týchto dávok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a odkazujú na § 58 zákona č. 328/2002 Z. z. Dňom 31.12.2011 žalobcovia 1/ a 2/ na základe vlastnej žiadosti skončili služobný pomer colníka uvoľnením v zmysle rozhodnutia riaditeľa CÚ A. A. podľa § 182 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. Žalobcovia podali písomné žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru v štátnej službe colníka podľa § 182 zák. č. 200/1998 Z. z. z dôvodu pripravovaných organizačných zmien v colnej správe, v dôsledku ktorých mali byť zrušené ich systematizované miesta, na ktoré boli zaradení. Následne boli prijatí podľa § 24 zákona č. 400/2009 Z. z. do stálej štátnej služby v štátnozamestnaneckom pomere, a to na základe písomnej žiadosti žalobcu 1/ zo dňa 21.12.2011 a písomnej žiadosti žalobcu 2/ zo dňa 23.12.2011. Žalobca 1/ dňa 16.10.2012 dobrovoľne uzavrel služobnú zmluvu, ktorej súčasťou bolo aj oznámenie o výške a zložení funkčného platu bez zvýšenia za služobnú prax. Rovnako žalobca 2/ dňa 16.10.2012 dobrovoľne uzatvoril služobnú zmluvu, ktorej súčasťou bolo aj oznámenie o výške a zložení funkčného platu bez zvýšenia za služobnú prax. Z obsahu úradného záznamu z osobného úradu FR SR sp. zn. XXXXXXXX/X/XXXXXXXX/XXXX zo dňa 16.10.2012, podpísaného riaditeľkou osobného úradu, vyplýva, že služobné zmluvy č. XXXXX/XXXX-XXXX a č. XXXXX/XXXX-XXXX zo dňa 29.12.2011 sú absolútne neplatné a na základe uvedeného boli s účinnosťou od 01.11.2012 vytvorené nové služobné zmluvy zo dňa 16.10.2012.

1.7. K námietke žalobcov, že individuálne správne akty, teda rozhodnutia vydané v rámci konania podľa zákona č. 200/1998 Z. z. neboli vydané v súlade so zákonom okresný súd uviedol, že žalobcovia mali možnosť domáhať sa zrušenia týchto rozhodnutí v primeranom čase.

1.8. V právnom zdôvodnení rozsudku okresný súd konštatoval, že úprava služobnej praxe je presne špecifikovaná v § 85 zák. č. 400/2009 Z. z., ktorý stanovuje, čo sa započítava do služobnej praxe štátneho zamestnanca. Použitie analógie je v tomto prípade nedôvodné, pretože výklad tohto paragrafu je nepochybný a inštitút analógie legis sa používa len v prípadoch, keď neexistuje právna úprava, resp. podobná právna norma. Nie je možná ani aplikácia priameho účinku smernice č. 1999/70/ES z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú. Účelom rámcovej dohody je ochrana zamestnancov na dobu určitú. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobcovia nie sú v pozícii zamestnancov na dobu určitú a nevzťahuje sa na nich pojem pracovník na dobu určitú. Do 31.12.2011 boli v služobnom pomere v stálej štátnej službe (neurčitý čas), v súčasnom štátnozamestnaneckom pomere sú tiež v stálej štátnej službe, t.j. na neurčitý čas. Aplikácia priameho účinku smernice nie je možná aj preto, že smernica Rady č. 1999/70/ES z 28. 06. 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú je riadne transponovaná do právneho poriadku SR ako príloha 2 Zákonníka práce s prihliadnutím na jeho použitie vo vzťahu k štátnym zamestnancom (§ 1 ods. 4 v spojení s ustanovením § 120 zákona o štátnej službe).

1.10. Žalobcovia navrhli prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. c) C.s.p. (podaním zo dňa 22.10.2018) s tým, aby súd prvej inštancie podal návrh na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor EÚ za účelom vyriešenia otázky, či je možné na prejednávany spor priamo aplikovať rámcovú dohodu, resp. použiť analogicky výklady jednotlivých článkov a či proces „scivilňovania“ je okolnosťou podľa doložky 3 rámcovej dohody, ktorá mala skutočný vplyv na skončenie služobného pomeru žalobcov. Súd prvej inštancie tento návrh zamietol uvedúc, že nepochyboval o spôsobe vyriešenia tejto otázky. Rozsudky Európskeho súdneho dvora v spojených veciach C-302-305/2011 boli prejudiciálnym konaním o výklade doložky 4 a 5 rámcovej dohody, kde nedošlo k zohľadneniu obdobia služby odpracovanej v tom istom orgáne verejnej moci v rámci pracovných zmlúv na dobu určitú pri prijatí do zamestnania na dobu neurčitú ako úradníkov v stálej službe. Doložka 4 bod 1 rámcovej dohody stanovuje zákaz znevýhodňovania pracovníkov na dobu určitú voči porovnateľným pracovníkom na dobu neurčitú a bod 4 stanovuje rovnaký zákaz aj ohľadom kritérií vzťahujúcich sa na obdobie odpracovaných rokov, týkajúcich sa osobitných pracovnoprávných podmienok. Žalobcovia dňom 31.12.2001 na základe vlastných žiadostí skončili služobný pomer colníka, a to uvoľnením v zmysle rozhodnutia riaditeľa E. úradu A. A. podľa § 182 ods. 1 zák. č. 200/1998 Z. z. Následne boli prijatí podľa § 24 zák. č. 400/2009 Z. z. do štátnozamestnaneckého pomeru, do stálej štátnej služby, a to na základe ich písomných žiadostí o prijatie do stálej štátnej služby zo dňa 23.12.2011. Žalobcov nemožno porovnávať s bývalými

štátnymi zamestnancami Daňového riaditeľstva SR, lebo žalobcovia boli v služobnom pomere colníka a zamestnanci bývalého Daňového riaditeľstva SR boli štátnymi zamestnancami. Žalobcovia skončili služobný pomer na vlastnú žiadosť a boli prijatí do štátnozamestnaneckého pomeru, pri štátnych zamestnancoch išlo o trvalé preloženie. Žalobcovia tiež uvádzali, že išlo o organizačnú zmenu. Keďže žalobcovia požiadali o skončenie služobného pomeru a ich služobný pomer skončil na ich vlastnú žiadosť, postup podľa § 33 ods. 1 písm. a) zák. č. 200/1998 Z. z. nebol realizovaný. Podľa § 182 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. platí, že colník musí byť uvoľnený zo služobného pomeru, ak o to požiadá. Súd prvej inštancie uzavrel, že služobný pomer žalobcov podľa zákona č. 200/1998 Z. z. nie je možné považovať za pracovnoprávny vzťah, ktorého skončenie je určené "určitou udalosťou" v zmysle doložky 3 bodu 1 rámcovej dohody len preto, že došlo k zrušeniu ich colníckych miest.

2. Súd prvej inštancie prvýkrát vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 15Cpr/4/2014-292 zo dňa 25.10.2016, ktorý bol zrušený uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12CoPr/3/2017-366 zo dňa 20. apríla 2018. Dôvodom tohto postupu odvolacieho súdu bolo nejednoznačné označenie žalovaného ako strany sporu žalobcami (Slovenská republika, Finančné riaditeľstvo SR, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500), nebolo teda zrejmé, či je stranou sporu Slovenská republika, za ktorú koná Finančné riaditeľstvo SR alebo je ňou Finančné riaditeľstvo SR ako (samostatná) právnická osoba. Odvolací súd preto uložil súdu prvej inštancie povinnosť zákonom predpísaným spôsobom odstrániť uvedený nedostatok, v súčinnosti so žalobcami jednoznačne ustáliť subjekt, proti ktorému žaloba smeruje a po vykonaní dokazovania rozhodnúť, pričom v novom rozhodnutí sa okresný súd vyporiada aj s pasívnou legitímáciou žalobcami označeného žalovaného v spore.

3. Proti (v poradí druhému) rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 14.10.2019 podali žalobcovia (spoločne) odvolanie tvrdiac, že súd prvej inštancie sa odklonil od právneho názoru odvolacieho súdu a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže súd prvej inštancie v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe dôkazov, ktoré vykonal, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a po vykonanom dokazovaní a náležitom zistení skutkového stavu žalobe vyhovel a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcom trovy konania.

3.1. V časti odvolania označenej ako právny rámec citovali žalobcovia (ďalej aj „odvolatelia“) článok 7 ods. 4 a článok 154 ods. 4 Ústavy SR, § 4 ods. 1, § 84 ods. 2, § 85 ods. 2 zák. č. 400/2009 Z. z., § 5 zák. č. 200/1998 Z. z. účinného ku dňu 31. 12. 2011, § 33 ods. 1, § 34 ods. 1 písm. a), ods. 2 zák. č. 200/1992 Z. z., článok 6 ods. 1 a článok 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článok 7 Všeobecnej deklarácie ľudských práv. Citovali aj doložku 1, doložku 2 bod 1, doložku 3, doložku 4 bod 1 rámcovej dohody (Smernice Rady č. 1999/70/ES). Poukázali na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12CoPr/3/2017-366 z 20.04.2018, v ktorom odvolací súd konštatoval, že odvolanie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, čo podľa názoru žalobcov znamená vyhovenie ich odvolaniu v celom rozsahu. Za podstatu ich odvolania označili námietku procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý v medziach riadne odôvodnenia nevykonal veľkú časť dôkazov navrhnutých žalobcami. Zdôraznili povinnosť súdov riadne zdôvodniť svoje rozhodnutie. Súdu prvej inštancie vytkli, že na argumenty žalobcov vo forme navrhovaných dôkazov zareagoval len stručným konštatovaním v bode 18 odvolaním napadnutého rozsudku o tom, že ich nevykoná. Porovnali rozsah svojej argumentácie - len v prvom odvolaní 17 strán s rozsahom odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie - 2 strany. Rozsudok súdu prvej inštancie sa podľa odvolateľov vôbec nezaoberá skutočnosťami zásadného právneho významu pre posúdenie možnosti priamej aplikácie rámcovej dohody, resp. analogického použitia judikovaného výkladu v obdobných veciach. Nedostatočne zistený skutkový stav namietli aj v tom, že nikdy netvrdili potrebu riadne odôvodnenej žiadosti o uvoľnenie zo služobného pracovného pomeru ako podmienku jej platnosti. Chceli preukázať svoje tvrdenie, že ich rozhodnutie požiadat' o uvoľnenie zo služobného pomeru nebolo ich spontánnym vyjadrením vôle, ale bolo vyvolané špecifickou situáciou, keď ich miesta mali byť v krátkom čase preukázateľne zrušené. Ich štátnozamestnanecké pomery neboli založené služobnými zmluvami zo 16.10.2012, ale pôvodnými služobnými zmluvami z 29.12.2011. Opakovane za nedostatočne zistený skutkový stav označili záver súdu prvej inštancie, že ich služobné pomery vznikli až 16.10.2012.

3.2. Nedostatočné zistenie skutkového stavu súdom prvej inštancie videli žalobcovia v tom, že sa priklonil k tvrdeniu žalovaného, že listiny označené ako Doba výkonu štátnej služby zn. XXXXX/XXXX-

XXXX z 29.12.2011 a Doba výkonu štátnej služby zn. XXXXX/XXXX-XXXX z 28.12.2011 boli vydané len za účelom vzniku nároku na dávku výsluhového zabezpečenia miesto toho, aby vykonal dokazovanie potvrdením o zamestnaní na preukázanie skutočnej doby trvania služobného pomeru každého zo žalobcov.

3.3. Namietli nedostatok nesprávneho právneho posúdenia postavenia žalobcov vo vzťahu k štátu. Právna úprava štátnozamestnaneckého aj služobného pomeru colníkov je založená vo vzťahu k Slovenskej republike, obidva boli a sú vykonávané s tým istým obsahom činnosti, vo vzťahu k tomu istému zamestnávateľovi, resp. jeho právnenému predchodcovi. Poukázali na definíciu verejnej služby v rozsudku Európskeho súdneho dvora C-149/79 a na jeho rozsudok C-307/05 aj na potrebu výkladu a uplatňovania právnych predpisov v súlade s Ústavou SR. Z ustálenej judikatúry podľa žalobcov vyplýva, že jednotlivci sa môžu odvolávať na ustanovenia Smernice vo všetkých prípadoch, kde sa z hľadiska ich obsahu zdajú byť nepodmienené a dostatočne presné, a to voči štátu, najmä ak je v postavení zamestnávateľa. Služobný pomer žalobcov (zák. č. 200/1998 Z. z.) a naň kontinuálne nadväzujúci štátnozamestnanecký pomer (zák. č. 400/2009 Z. z.) preto možno v širšom zmysle definovať ako verejnú službu (rozsudok C-149/79 Európskeho súdneho dvora) a požiadavky uvedené v rámcovej dohode sa musia použiť aj na pracovnoprávne vzťahy (verejnú službu), ktoré v relevantnom čase existovali medzi žalobcami a žalovaným (rozsudok C-307/2005 Európskeho súdneho dvora). Sporný výklad týkajúci sa priznania alebo nepriznania služobnej praxe je situáciou, kedy majú súdy povinnosť uplatňovať právo únie v celom rozsahu a neuplatniť sporné vnútroštátne ustanovenia. Nesúhlasili so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovia nespádajú pod pojem pracovník na dobu určitú a vytkli mu, že sa k citovanej judikatúre vôbec nevyjadril.

3.4. Odvolatelia nesúhlasili so záverom súdu prvej inštancie o tom, že ich nemožno porovnávať s bývalými štátnymi zamestnancami Daňového riaditeľstva SR, pretože boli v služobnom pomere colníka a zamestnanci bývalého Daňového riaditeľstva SR boli štátnymi zamestnancami, pri ktorých išlo o preloženie, u žalobcov išlo o ukončenie služobného pomeru na vlastnú žiadosť a prijatie do štátnozamestnaneckého pomeru. Služobný pomer žalobcov podľa zák. č. 200/1998 Z. z. nie je možné považovať za pracovnoprávny vzťah, ktorého skončenie je určené určitou udalosťou v zmysle doložky 3 bod 1 rámcovej dohody len preto, že došlo k zrušeniu ich colníckych miest. Zopakovali tvrdenie, že § 34 ods. 2 písm. a) zák. č. 200/1998 Z. z. nie je možné chápať tak, že dôjde k zrušeniu systemizovaného miesta bez postupu stanoveného zákonom a automatické nevytvorenie novej funkcie sa má chápať ako dôvod pre aplikáciu § 34 ods. 1 písm. a) uvedeného zákona. Podľa § 5 ods. 5 zák. č. 200/1998 Z. z. obsadzovanie miest colníkov vo všetkých druhoch štátnej služby bolo možné len za predpokladu voľného miesta vytvoreného podľa schválenej systemizácie. Miesta žalobcov boli predmetom systemizácie, preto ich zmena podliehala schváleniu v zmysle § 5 ods. 3 uvedenej právnej úpravy. Opäť poukázali na uznesenie vlády č. 805 zo 17.11.2010 a citovali z dôvodovej správy k § 24 zák. č. 400/2009 Z. z. aj § 44 ods. 3 zák. č. 200/1998 Z. z. Uvedli, že riaditelia colných úradov dostali pokyn nadriadeného orgánu obsahujúci podrobný popis postupu pri výbere funkčných miest vhodných na scivilnenie, aj postup colníkov, ktorých sa scivilňovanie priamo dotýka. Ide o právny úkon spĺňajúci požadované náležitosti formálne aj obsahové (e-mail právneho predchodcu žalovaného z 22.11.2011 a z 12.12.2011, adresovaný podriadeným colným úradom); tieto pokyny boli realizované v praxi. Vytkli súdu prvej inštancie, že sa posúdením tejto právnej skutočnosti nezaoberal, hoci splnenie týchto pokynov zo strany riaditeľa E. úradu A. A. zásadným spôsobom zasiahlo do ich práv a právom chránených záujmov. Žalobcovia chceli preukázať, že i keď zák. č. 200/1998 Z. z. nezaviedol termín scivilňovanie, neznamená to, že nebol objektívne spájaný s organizačnými zmenami vykonanými žalovaným na prelome rokov 2011/2012. Do 31.12.2011 žalobcom nebolo ponúknuté žiadne iné voľné funkčné colnícke miesto v rámci SR, ani im nebolo oznámené ich zaradenie do zálohy. V polovici decembra 2011 im bolo oznámené zrušenie ich funkčných miest v dôsledku organizačných zmien dňom 31.12.2011 a namiesto nich vytvorenie dňom 01.01.2012 služobných miest štátnozamestnaneckých. V prílohe č. 4 zák. č. 511/2011 Z. z. o štátnom rozpočte na rok 2012 je vo výdavkovej časti Ministerstva financií SR program s názvom „UNITAS“, ktorý okrem iného zahŕňa aj zmenu funkčných miest (colníckych) na colných úradoch a colnom riaditeľstve na miesta štátnozamestnanecké. Právny predchodca žalovaného personálnym rozkazom GR CR SR č. 174/2011-1461 z 22.12.2011 rozhodol, že z funkčných miest existujúcich do 31.12.2011 (colníckych) vytvorí dňom 01.01.2012 služobné miesta štátnozamestnanecké na Oddelení výkonu a podpory E. úradu A. A. podľa § 24 zák. č. 400/2009 Z. z. Žalobcovia na základe tejto právnej situácie požiadali riadne odôvodnenou žiadosťou o uvoľnenie zo služobného pomeru. Týmto skutočnostiam súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nevenoval žiadnu pozornosť. Keby

žalobcovia formálne nepožiadali o uvoľnenie zo služobného pomeru a v tom istom okamihu o prijatie do štátnozamestnaneckého pomeru, museli by byť zo štátnej služby prepustení. Právny predchodca žalovaného týmto rozhodnutím objektívne zmenil podmienky žalobcov na výkon štátnej služby z neurčitého času na čas určitý. Išlo o systémovú zmenu zo strany štátu, nie zo strany žalobcov. Súd prvej inštancie sa k otázke scivilňovania vôbec nevyjadril a nevykonal žalobcami navrhnuté dôkazy, a to počet miest scivilnených k 01.01.2012 v rámci platne schválenej systemizácie v colnej správe na rok 2012, počet preložených alebo prevedených colníkov k 01.01.2012 podľa § 34 ods. 1 písm. a) zák. č. 200/1998 Z. z. a počet voľných colníckych miest ku dňu 01.01.2012 v rámci platne schválenej systemizácie v colnej správe na rok 2012. Odkázali na rozsudok NS SR sp. zn. 1S 299/2015 z 01.02.2018.

3.5. V ďalšej časti odvolania zopakovali žalobcovia tvrdenia, že zamestnanci právneho predchodcu žalovaného (Daňového riaditeľstva SR) spĺňajú všetky kritériá pre termín porovnateľný stály pracovník, pretože na rozdiel od žalobcov im bola pri trvalom preložení do nového služobného úradu (Finančné riaditeľstvo SR) do dĺžky služobnej praxe započítaná aj predchádzajúca pracovná činnosť rovnakého alebo obdobného charakteru ako činnosť vykonávaná na príslušnom štátnozamestnaneckom mieste, ako aj ďalšie právne skutočnosti. Na preukázanie existencie porovnateľných stálych pracovníkov navrhli, aby žalovaný predložil počet zamestnancov v štátnozamestnaneckom pomere Daňového riaditeľstva a daňových úradov k 31.12.2003 a z toho počet zamestnancov, ktorých štátnozamestnanecký pomer trval aj k 01.01.2012; súd prvej inštancie tento dôkaz nevykonal. Považujú sa za diskriminovaných zo strany žalovaného tým, že súd prvej inštancie neprihliadol na pojem porovnateľný stály pracovník. Za irelevantné žalobcovia považujú tvrdenie súdu prvej inštancie, že služobná prax je zohľadnená vo výsluhovom dôchodku, pretože sa domáhajú priznania služobnej praxe vo vzťahu k funkčnému platu. Namietli, že súd prvej inštancie nerozlišuje pojmy doba výkonu štátnej služby a odborná prax a nevykonal dôkaz označený ako počet zamestnancov v štátnozamestnaneckom pomere Daňového riaditeľstva a daňových úradov k 31.12.2003 a z toho počet zamestnancov, ktorých štátnozamestnanecký pomer trval aj k 01.01.2012.

3.6. Súdu prvej inštancie odvolatelia vytkli, že sa nezaoberal otázkou, či nároky žalobcov vyplývajúce z celkového počtu odpracovaných rokov sú rovnaké ako u ostatných stálych zamestnancov, a či teda prípadné vylúčenie uplatňovania účelu a zmyslu rámcovej dohody v situáciách aká je v prejednávanej veci nie je v rozpore s cieľom uvedeným v doložke 4 rámcovej dohody a neznamená obmedzenie rozsahu ochrany proti diskriminácii priznanej žalobcom. Zopakovali tvrdenia prednášané v konaní pred súdom prvej inštancie o porušení zásady rovnakého zaobchádzania znevýhodnením žalobcov voči porovnateľným zamestnancom pri zohľadnení počtu odpracovaných rokov a nadobudnutých skúseností označovaných v zák. č. 400/2009 Z. z. ako služobná prax, zohľadňovaním iba času trvania štátnozamestnaneckého pomeru do dĺžky služobnej praxe žalobcov. Podľa ustanovení doložky č. 4 rámcovej dohody kritériá týkajúce sa počtu odpracovaných rokov musia byť rovnaké pre pracovníkov na dobu určitú aj pre pracovníkov na dobu neurčitú, podľa názoru žalobcov analogicky aj kritériá týkajúce sa služobného a štátnozamestnaneckého pomeru vo vzťahu k tomu istému zamestnávateľovi, pokiaľ rozdielne kritériá nie sú objektívne odôvodnené. Vytkli súdu prvej inštancie, že pri výklade § 4 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z. ako interpretačné pravidlo nepoužil smernicu rady č. 200/78/ES; poukázali na rozsudok Európskeho súdneho dvora C-144/04, Mangold, z 22.11.2005. Národné súdy sú podľa žalobcov povinné neaplikovať tie ustanovenia domáceho právneho poriadku, ktoré nie sú v súlade s princípom nediskriminácie. Súd prvej inštancie nevykonal dôkaz navrhnutý žalobcami na preukázanie existencie porovnateľných stálych pracovníkov, a to počet zamestnancov v štátnozamestnaneckom pomere Daňového riaditeľstva a daňových úradov k 31.12.2003 a z toho počet zamestnancov, ktorých štátnozamestnanecký pomer trval aj k 01.01.2012.

3.7. Nesúhlasili so záverom súdu prvej inštancie o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, keď mali podať žalobu na plnenie. Tento záver okresného súdu považujú za odklon od právneho záveru odvolacieho súdu, ktorý nejudikoval, že by žalobcovia neosvedčili naliehavý právny záujem na požadovanom určení.

3.8. Oba pracovnoprávne vzťahy žalobcov boli a sú vykonávané vo verejnej správe ako verejná služba a iné ako rovnaké zaobchádzanie so žalobcami a porovnateľnými zamestnancami, ktorí pracovali u iného právneho predchodcu žalovaného v štátnozamestnaneckom pomere, nemôže predstavovať objektívny dôvod v zmysle doložky 4 bodu 1 alebo 4 rámcovej dohody.

3.9. Žalobcovia súdu prvej inštancie vytkli, že sa nezaoberal otázkou zásadného právneho významu, či bol proces „scivilňovania“ okolnosťou (podľa doložky 3 rámcovej dohody udalostou), ktorá mala alebo nemala skutočný vplyv na skončenie služobného pomeru žalobcov (zák. č. 200/1998 Z. z.) a nezaoberal sa, či vzťah žalobcov k zamestnávateľovi (štátu) v roku 2011 a 2012 trval kontinuálne, alebo bol prerušený. Súd prvej inštancie podľa odvolateľov neposudzoval, či je striktné dodržanie § 85 ods. 2 zák. č. 400/2009 Z. z. vzhľadom na všetky objektívne a špecifické okolnosti daného prípadu súladné s ponímaním materiálneho právneho štátu a či výlučne formalistická aplikácia zákona č. 400/2009 Z. z. nie je absolútne nespravodlivá a v príkrom rozpore so základnými princípmi právneho štátu. Súd prvej inštancie neformuloval zmysel a účel aplikovaných právnych predpisov v spojení s komunitárnou právnou úpravou, ale bez ďalšieho si osvojil argumentáciu žalovaného spolu s výslovnými pokynmi v zákonomnom texte. Podľa rozsudku súdu prvej inštancie v decembri 2011 spontánne požiadalo o skončenie služobného pomeru cca 300 colníkov (cca 1/10 z celkového počtu colníkov v r. 2011) a zhruba ten istý počet colníkov znova spontánne požiadalo o prijatie do štátnozamestnaneckého pomeru na miesta, ktoré sa už vo finančnej správe nečakane vytvorili. Dôkazná situácia, ktorá vznikla postupom okresného súdu svedčí v neprospech žalobcov. Keďže súd prvej inštancie nevykonal všetky navrhnuté dôkazy, nemohol relevantným spôsobom vec správne právne posúdiť. Pri priznávaní služobnej praxe podľa § 85 ods. 2 zák. č. 400/2009 Z. z. je medzera v platnej právnej úprave, ktorú je potrebné riešiť analógiou. Štát prostredníctvom právnych noriem honoruje dĺžku služobnej praxe štátneho zamestnanca percentuálnym zvýšením jeho tarifného platu pri univerzálnej sukcesii, ku ktorej došlo. V prípade vzniku žalovaného od 01.01.2012 boli nepriznaním akejkoľvek služobnej praxe z dôvodov tvrdených žalovaným vyvolané pochybnosti o odbornosti žalobcov aj o ich dôveryhodnosti a dochádza k degradácii ich vzdelania a doteraz získanej odbornej praxe. Žalobcovia sa pri vzniku štátno zamestnaneckého pomeru dostali na odbornú úroveň absolventa vysokej školy napriek ich dlhoročným odborným skúsenostiam získaných práve v služobnom pomere. Navrhli preto použitie komunitárnej úpravy svojím obsahom najbližšej k danému spoločenskému vzťahu. Súd prvej inštancie nimi navrhnuté dôkazy (Organizačný poriadok Colného úradu Banská Bystrica za roky 2011 a 2012, opisy funkcií žalobcov od vzniku služobného pomeru a opisy činností štátnozamestnaneckého miesta žalobcov od roku 2012, ich výkazy dochádzky za rok 2011) nevykonal.

3.10. V závere odvolania žalobcovia zosumarizovali prípady, kedy sa v zmysle judikatúry Európskeho súdneho dvora možno domáhať priameho účinku smernice (márne uplynutie lehoty na transpozíciu smernice, v prípade ak nie je žiadna alebo nesprávna implementácia smernice, v prípade dostatočnej jasnosti smernice umožňujúcej bezprostrednú aplikáciu, v prípade nepodmieneného vzniku práva vyplývajúceho zo smernice, ktoré si na vyvolanie právnych účinkov nevyžaduje prijatie ďalšieho právneho aktu, pričom priamy účinok nesmie založiť povinnosť jednotlivcom, ako aj právnickej osobe). Uviedli, že rozsudky Európskeho súdneho dvora, na ktoré poukazujú, sú relevantným prameňom práva pokiaľ sa nepreukáže opak. Navrhli, aby odvolací súd konanie podľa § 162 ods. 1 písm. c) zák. č. 160/2015 Z. z. prerušil, obrátil sa na Súdny dvor EÚ s návrhom na začatie prejudiciálneho konania za účelom vyriešenia otázky, či na prejednávaný spor je alebo nie je možné priamo aplikovať rámcovú dohodu, resp. použiť analogicky výklady jednotlivých článkov, či žalobcovia spĺňajú podmienky pre definíciu pojmu pracovník na dobu určitú, či je proces scivilňovania okolnosťou podľa doložky 3 rámcovej dohody, ktorá mala skutočný vplyv na skončenie služobného pomeru žalobcov, či u žalovaného existuje porovnateľný stály pracovník a či nároky žalobcov vyplývajúce z celkového počtu odpracovaných rokov sú rovnaké ako u ostatných pracovníkov žalovaného.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol odvolanie ako nedôvodné odmietnuť podľa § 386 písm. d) C.s.p., alebo rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdiť.

4.1. Uviedol, že súčasná právna úprava umožňuje rozhodnutie súdu prvej inštancie napadnúť odvolaním len z dôvodov uvedených taxatívne v § 365 C.s.p. V odvolaní musí byť jasne a zrozumiteľne uvedené, v čom odvolateľ vidí nesprávnosť napadnutého rozhodnutia alebo postupu súdu tak, aby z jeho obsahu bolo zrejmé, z ktorého taxatívne uvedeného odvolacieho dôvodu odvolateľ odvolanie uplatňuje. Žalobcovia neodôvodnili jednotlivé odvolacie dôvody, uviedli ich len stroho.

4.2. Rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 25.10.2016 bol ako vyplýva z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoPr/3/2017 zrušený z dôvodu nesprávneho a nedostatočného označenia žalovaného. Okresný súd Banská Bystrica sa v novom konaní s touto námietkou riadne

vysporiadal. Vychádzal teda z právneho názoru odvolacieho súdu. Rozsudok súdu prvej inštancie je riadne odôvodnený.

4.3. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument strany sporu, ale z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

4.4. Predmetom sporu nie je preukazovanie trvania služobného pracovného pomeru žalobcov, ktorí vytýkajú súdu prvej inštancie, že nevykonal dôkaz a nežiadal žalovaného predložiť potvrdenie podľa § 190 zákona č. 200/1998 Z. z. Predmetom sporu je započítanie praxe podľa § 85 zákona č. 400/2009 Z. z. Trvanie služobného pomeru nemožno započítať.

4.5. Scivilňovanie colníkov bolo z právneho hľadiska zmenou systemizácie, s ktorou bolo spojené skončenie služobného pomeru colníka, prevedenie alebo preloženie colníka na inú voľnú funkciu alebo zaradenie do zálohy pre prechodne nezaradených colníkov. Z relevantných právnych predpisov nevyplýva tvrdenie žalobcov, že nemali inú možnosť len prijať scivilnené miesta a podať žiadosť o uvoľnenie.

4.6. Reforma UNITAS znamená reformu daňovej a colnej správy s výhľadom zjednotenia výberu daní, cla a poisťných odvodov. Jej konečným zámerom bolo v priebehu niektorých rokov zlúčiť daňové orgány a colnú správu do jednej inštitúcie. Prvou kľúčovou oblasťou, v ktorej sa realizácia uskutočnila, bolo zlúčenie daňovej správy a colnej správy a vytvorenie nového systému riadenia a organizovania výberu štátnych príjmov prostredníctvom novovzniknutej finančnej správy. Uvedená reforma vôbec nesúvisí so scivilňovaním a už vôbec nie s prejednávaným sporom. Označil za objektívne a právne nemožné zrušiť, resp. zmeniť štátnu službu z neurčitého času na čas určitý. Aj pri pracovnom pomere uzatvorenom na neurčitý čas môže dôjsť ku skutočnosti, ktorá raz tento pracovný pomer skončí, čo neznamená, že ňou bol pracovný pomer zmenený na dobu určitú.

4.7. Do času odbornej praxe štátneho zamestnanca, ktorá vyplývala ešte zo zákona č. 312/2001 Z. z. sa započítaval čas vykonávania štátnej služby od účinnosti zákona č. 213/2001 Z. z., t.j. od 01.04.2001 a čas odbornej praxe získanej pred vymenovaním do štátnej služby, ak predchádzajúca pracovná činnosť mala rovnaký alebo obdobný charakter ako činnosť vykonávaná na príslušnom štátnozamestnaneckom mieste. Pri určovaní času odbornej praxe získanej pred vymenovaním do štátnej služby sa vychádzalo z § 159 ods. 5 zák. č. 312/2001 Z. z., podľa ktorého bola časom odbornej praxe na účely § 81 ods. 1 prax priznaná zamestnávateľom podľa § 6 ods. 1 písm. a) nar. č. 249/92 Zb. S účinnosťou od 01.01.2004 došlo k zmene spôsobu odmeňovania štátnych zamestnancov - upustilo sa od systému odmeňovania na základe započítanej praxe. Tarifný plat potom tvoril len súčet platovej tarify a zvýšenia platovej tarify na základe valorizácie a výsledkov služobného hodnotenia. Žalobcovia neboli účastníkmi štátnej služby podľa zákona č. 312/2001 Z. z., preto započítanie odbornej praxe v nadväznosti na § 85 ods. 2 písm. b) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z. nie je možné.

4.8. Okresný súd podľa odvolacieho vyjadrenia žalovaného správne uviedol, že žalobcovia mali možnosť domáhať sa zrušenia individuálnych správnych aktov (rozhodnutia o uvoľnení) v primeranom čase. Použitie analógie je nedôvodné, nakoľko § 85 zákona č. 400/2009 Z. z. je jasným. Súd prvej inštancie tiež zdôvodnil, prečo žalobcov nie je možné považovať za zamestnancov na dobu určitú (lebo sú v stálej štátnej službe). Už vo vyjadrení z 11.09.2015 žalovaný namietol neurčitost žaloby, ktorá mala byť žalobou na plnenie, nie na určenie právneho vzťahu.

4.9. Rozhodnutia, na ktoré žalobcovia odkazujú, vychádzajúce z aplikácie rámcovej dohody s prejednávaným sporom nesúvisia, pretože žalobcovia nie sú pracovníkmi na dobu určitú, ale sú v stálej štátnej službe. V konaní Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 15Cpr/4/2014 ide o priznanie služobnej praxe, ktoré nemá žiadnu súvislosť so smernicou 1999/70/ES o rámcovej dohode o práci na dobu určitú.

4.10. K návrhu na prerušenie konania žalovaný uviedol, že Súdny dvor opakovane judikoval, že nepodá odpoveď na predloženú otázku, pokiaľ je zrejmé, že výklad komunitárneho práva, ktorého sa domáha národný súd, nemá žiadny význam alebo zmysel pre národný súd, alebo položená otázka je hypotetická a súdny dvor nemá dostatok faktických alebo právnych podkladov k jej zodpovedaniu (rozsudok Cilfit, rozsudok Foglia v. Novelo).

5. Ďalšie vyjadrenia v odvolacom konaní podané neboli (§ 374 C.s.p.).

6. Súdne konanie bolo začaté za účinnosti procesného kódexu, ktorým bol Občiansky súdny poriadok účinný do 30.06.2016. Od 01.07.2016 sú sudy povinné aplikovať Civilný sporový poriadok v zmysle jeho prechodného ustanovenia § 470 ods. 1. Na základe podaného odvolania krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) vec prejednal v medziach daných odvolaním každého žalobcu, v rozsahu určenom ustanovením § 379 C.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario za použitia § 177 ods. 2 písm. c) C.s.p. a rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby (I. výrok) potvrdil ako vecne správny s poukazom na § 387 ods. 1 C.s.p. a vo výroku o trovách konania (III. výrok) podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) C.s.p. zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie žalobcov proti výroku o zamietnutí ich návrhov na prerušenie konania (II. výrok) odvolací súd postupom podľa § 386 písm. c) C.s.p. odmietol, lebo smeruje voči rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie prípustné nie je (§ 357 písm. n) C.s.p.). Odvolací súd sa (v súlade s § 387 ods. 2 C.s.p.) sčasti stotožňuje s odôvodnením rozsudku okresného súdu, ktoré je dostatočne jasné, zrozumiteľné a presvedčivé, čím spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v § 220 ods. 2 C.s.p.. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a vzhľadom na potrebu vysporiadať sa s tvrdeniami žalobcov v odvolaní odvolací súd stručne dopĺňa ďalšie dôvody.

7. Odvolacie námietky týkajúce sa väd v skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa môžu prejavíť v nesprávnom hodnotení dôkazov, ktoré vyústilo do nesprávnych skutkových zistení (§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 222/2009 zo dňa 26. februára 2010). Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo 4/2009).

8. Odvolací súd nemohol vyhovieť návrhu žalobcov na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c) C.s.p., podľa ktorého časti po bodkočiarku súd konanie preruší, ak podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná. Ide o prípad obligatórneho prerušenia konania z dôvodu začatia prejudiciálneho konania pred súdom Európskej únie. Vnútroštátne súdne orgány sa môžu (v niektorých prípadoch musia) obrátiť na Súdny dvor Európskej únie s cieľom zabezpečiť účinné a jednotné uplatňovanie komunitárneho práva a s cieľom zabrániť jeho rozdielnemu výkladu. Vnútroštátny súdny orgán položí Súdnemu dvoru otázky súvisiace s výkladom alebo s platnosťou právnej normy Európskej únie. Význam konania o predbežnej otázke spočíva aj v účinkoch, ktoré má právo Európskej únie na právne poriadky členských štátov. Výsledkom konania o prejudiciálnej otázke je riešenie čiastkového problému, od vyriešenia ktorého závisí rozhodnutie vo veci samej v inom konaní (bez jeho vyriešenia by nebolo možné rozhodnúť vo veci samej). Odvolací súd vzhľadom na skutkové a právne závery súdu prvej inštancie ani v odvolacom prieskume nezistil existenciu sporných otázok výkladu alebo platnosti komunitárneho práva a návrh žalobcov na prerušenie konania zamietol. Právna úprava otázok, ktoré označili žalobcovia za sporné je jednoznačná a korešponduje s právom Európskej únie. Rozsudky Európskeho súdneho dvora aj rámcová dohoda, z ktorých sa žalobcovia snažia vyvodzovať svoje právo sa na ich právne postavenie nemôžu vzťahovať čo je bližšie zdôvodnené nižšie.

9. Následne sa v odvolacom konaní odvolací súd v prvom rade v súlade s pokynom, ktorý udelil súdu prvej inštancie už v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí, zaoberal otázkou pasívnej legitímácie žalovaného, ktorého žalobcovia označili (po rozhodnutí odvolacieho súdu) ako Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky. Nakoľko je predmetom konania nárok žalobcov zo štátnozamestnaneckého pomeru smerujúci voči ich zamestnávateľovi, pasívna legitímácia žalovaného vyplýva z § 125 zák. č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého spory medzi štátnym zamestnancom a služobným úradom o nároky zo štátnozamestnaneckých vzťahov prejednávajú a rozhodujú sudy a z § 9 ods. 1 písm. c) tejto správnej úpravy, podľa ktorého služobným úradom je na účely tohto zákona iný orgán štátnej správy, ak osobitným predpis neustanovuje inak. V zmysle § 4 ods. 2 zák. č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva účinného od 01.01.2012 do 31.03.2019 služobným úradom colníkov a štátnych zamestnancov, ktorí

vykonávali štátnu službu na finančnom riaditeľstve, daňových úradoch, colných úradoch, Kriminálnom úrade finančnej správy a Kompetenčnom centre finančných operácií bolo finančné riaditeľstvo (§ 4 ods. 2 písm. b/). Podľa § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 35/2019 Z. z. o finančnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinného od 01.04.2019 je služobným úradom príslušníkov finančnej správy Finančné riaditeľstvo.

9.1. V súvislosti s procesnými otázkami sa odvolací súd zaoberal aj právomocou súdu v občianskom súdnom konaní. Dospel k záveru, že táto je daná, nakoľko predmetom konania je priznanie služobnej praxe v zmysle zákona o štátnej službe, ktorá je obdobou pracovnoprávných nárokov, hoci je potrebné aplikovať aj ustanovenia zákona č. 200/98 Z. z. o štátnej službe colníkov účinného k 31.12.2011, ktorý je lex specialis.

10. Ďalšou procesnou otázkou, s ktorou sa musel vysporiadať súd prvej inštancie aj odvolací súd bola otázka existencie naliehavého právneho záujmu žalobcov na požadovanom určení. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovia neosvedčili naliehavý právny záujem na požadovanom určení (bod 52 rozsudku), pretože nie je zachovaný preventívny charakter určovacej žaloby, keď sa žalobcovia mali domáhať svojho práva žalobou na plnenie (súdom prvej inštancie bližšie neoznačeného). Súd prvej inštancie aplikoval § 137 písm. c) C.s.p. bez bližšieho vysvetlenia (napr. či sa žalobcovia nedomáhali určenia právnej skutočnosti, podmienkou ktorého je, že to vyplýva z osobitného predpisu). Podstatné však je, že súd prvej inštancie, ak dospel k záveru o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení žalobcov pochybil, keď vo veci vykonával ďalšie dokazovanie. Právnym následkom nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení je totiž zamietnutie žaloby bez ďalšieho, pretože ide o (procesnú) podmienku konania.

10.1. Podľa § 80 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“) návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

10.2. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie, zohľadňujúc všetky aspekty a individuálnosť prejednávaneho sporu aj okolnosť, že konanie bolo začaté dva roky pred účinnosťou Civilného sporového poriadku dospel k záveru, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení žalobcov je potrebné posudzovať podľa ustanovenia § 80 písm. c) O.s.p. Jeho posudzovanie podľa § 137 C.s.p. v dôsledku zmeny procesnej právnej úpravy, ku ktorej došlo po začatí súdneho konania, vylučuje aplikácia § 470 ods. 2 prvej vety C.s.p. (právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované). Právnym účinkom žaloby podanej dňa 18.12.2014 bolo totiž aj posudzovanie existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení podľa právnej úpravy účinnej ku dňu začatia občianskeho súdneho konania. Súdna prax judikovala (R 17/1972, R 53/1973), že naliehavý právny záujem na určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je je daný najmä tam, kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu, alebo kde by sa bez tohto určenia jeho právne postavenie stalo neistým. Žaloba na určenie nemôže byť spravidla opodstatnená tam, kde možno žalovať na splnenie povinnosti podľa § 80 písm. b) O.s.p. Predpoklad, že podanie žaloby na plnenie spravidla vylučuje právny záujem na určovacej žalobe, nemožno chápať všeobecne. Ak žalobca môže preukázať, že má právny záujem na tom, aby rozhodnutím súdu bolo určené určité právo alebo právny pomer napriek tomu, že by mohol žalovať priamo na plnenie, nemožno mu určovaciu žalobu odoprieť ako nedovolenú. Pri možnosti žaloby na plnenie možno považovať určovaciu žalobu za neprípustnú len tam, kde by neslúžila potrebám praktického života, ale viedla by k zbytočnému rozmnožovaniu sporov. Ak však určovacia žaloba vytvára pevný právny základ pre právny vzťah strán sporu a môže sa ňou predísť žalobe na plnenie, je určovacia žaloba prípustná aj napriek tomu, že je možná i žaloba na plnenie (Zo súdnej praxe č. 40/1996). Podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanom spore ide o takýto prípad. Rozhodnutie o určení dĺžky služobnej praxe žalobcov (ktoré je podstatou žaloby) odstraňuje nielen neistotu v právnom postavení každého zo žalobcov, ale vytvára aj právny rámec pre správne určenie ich platových náležitostí, čím predchádza ďalším právnym sporom. V kontexte uvedeného súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil (ne)existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcov na požadovanom určení.

10.3. Odvolací súd sa v zrušujúcom rozhodnutí (uznesenie č. k. 12Copr/3/2017-366 z 20.04.2018) vzhľadom na nedostatok procesného označenia žalovaného a na to nadväzujúcej nejasnej pasívnej legitímácii žalovaného existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení nezaoberal.

Aj podmienkou jej posudzovania je totiž riadne označenie subjektov, s ktorými má súd konať, ktoré je odvodené aj od ich riadneho označenia.

10.4. Záver odvolateľov, že Krajský súd v Banskej Bystrici vyhovel ich odvolaniu uznesením č. k. 12Copr/3/2017-366 z 20.04.2018, ktorým zrušil v poradí prvý rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 15Cpr/4/2014-292 zo dňa 25.10.2016, je správny. Odvolací súd však rozhodoval čisto z procesných dôvodov týkajúcich sa nejasného označenia žalovaného žalobcami, čoho dôsledkom bola aj nemožnosť posúdenia jeho pasívnej legitímácie. Odvolací súd sa k meritu veci vo svojom rozhodnutí nevyjadril, pretože sa ním v dôsledku existencie uvedenej procesnej vady ani nemohol zaoberať. Aktuálne odvolacie tvrdenie odvolateľov, že okresný súd sa významným spôsobom odklonil od právneho názoru odvolacieho súdu nie je potom pravdivé. Odvolací súd v uvedenom rozhodnutí nijaký právny názor týkajúci sa posúdenia samotnej veci nevyslovil. K záveru o dôvodnosti odvolania odvolací súd dospel iba v spojitosti s uvedeným nedostatkom v procesnom postupe žalobcov aj súdu prvej inštancie.

11. K jednotlivým odvolacím tvrdeniam žalobcov odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu. Žalobcami označované dôkazy nevykonané súdom prvej inštancie, vzhľadom na správnosť skutkových zistení okresného súdu, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a vzhľadom na ich následné správne právne hodnotenie nebolo potrebné doplniť ani v odvolacom konaní. Odvolací súd na doplnenie argumentácie súdu prvej inštancie zdôrazňuje, že základnou otázkou pre vyriešenie tohto sporu je rozlišovanie medzi služobným pomerom colníka, v ktorom bol každý zo žalobcov do 31.12.2011 k E. úradu Banská A. a štátnou službou vykonávanou žalobcami v štátnozamestnaneckom vzťahu ako štátnymi zamestnancami vo vzťahu k žalovanému. Potrebné je rozlišovať medzi výkonom štátnej služby podľa vtedy platného zákona č. 200/98 Z. z. a podľa zákona č. 400/2009 Z. z.. Hlavným rozdiel spočíva v tom, že štátna služba podľa zákona č. 200/1998 Z. z. (účinného do 31.03.2019) bola vykonávaná v služobnom pomere, ktorý je na rozdiel od štátnozamestnaneckého pomeru vykonávaného podľa zákona č. 400/2009 Z. z. charakterizovaný najmä vzťahom nadriadenosti a podriadenosti v hierarchii osôb zaradených do služobného pomeru, kde na rozdiel od štátnozamestnaneckého pomeru nižšie postavené osoby plnia rozkazy služobne nadriadených (obdobou je služobný pomer vojaka, policajta, člena Justičnej a väzenskej stráže, hasiča). Vonkajším znakom služobného pomeru je nosenie uniformy, ku ktorému v štátnozamestnaneckom pomere nedochádza.

11.1. V tejto súvislosti k argumentu odvolateľov o potrebe aplikácie rámcovej dohody (Smernica č. 1999/70/ES) aj na pracovnoprávne vzťahy vzniknuté vo verejnom sektore odvolací súd udáva, že vnútroštátnu právnu úpravu v prejednávanej spore možno aplikovať a vykladať plne v súlade s požiadavkami komunitárneho práva. Nie je dôvodné vnútroštátnu právnu úpravu v otázke rozlišovania služobného pomeru a štátnozamestnaneckého pomeru nahradiť aplikáciou práva EÚ. Týmto záverom odvolací súd nepopiera závery rozsudkov Európskeho súdneho dvora C-307/05 alebo C-103/88, C-208/05, C-429/09, ktoré však riešia aplikáciu komunitárneho práva v úplne odlišných skutkových veciach.

12. Štátna služba podľa zákona č. 400/2009 Z. z. sa vykonáva v štátnozamestnaneckom pomere k štátu, štátna služba colníkov sa podľa § 2 ods. 2 poslednej vety zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov účinného k 31.12.2011 (ktorými sa spravuje právny vzťah strán sporu v čase jeho vzniku) vykonávala v služobnom pomere, ktorý bol založený podľa ods. 4 tohto zákonného ustanovenia k štátu. Pre porovnanie je potrebné podotknúť, že právna úprava zákona č. 200/1998 Z. z. vzťahujúca sa na štátnu službu colníkov (teda ich služobný pomer) bola nahradená právnou úpravou zák. č. 35/2019 Z. z. o finančnej správe účinnou od 01.04.2019; aj podľa jej § 30 ods. 1 je príslušník finančnej správy v služobnom pomere podľa tohto zákona a podľa § 71 ods. 2 sa štátna služba vykonáva v služobnom pomere. Nespornou skutočnosťou je, že služobný pomer každého zo žalobcov bol ukončený dňom 31.12.2011. Týmto okamihom prestali vykonávať štátu službu v služobnom pomere a vykonávajú štátu službu v štátnozamestnaneckom pomere (žalobcovia prešli do „civilu“). Od 01.01.2012 sa teda všetky ich štátnozamestnanecké pracovnoprávne práva a povinnosti spravujú výlučne zákonom č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe v platnom znení. Žalobcovia skončili služobný pomer colníka uvoľnením na základe vlastných žiadostí dňom 31.12.2011. Motívom ich podania boli pripravované organizačné zmeny colnej správy a zrušenie ich systematizovaných miest. Ak by takto nepostupovali a zostali by v služobnom pomere colníka, postup služobného úradu v prípade organizačnej zmeny, kedy by žalobcovia

nepožiadali o uvoľnenie zo služobného pomeru colníka, upravoval § 34 ods. 1, 2 (prevedenie na inú funkciu a preloženie), § 38 (zaradenie do zálohy) a § 183 ods. 1 písm. a) (prepustenie zo služobného pomeru colníka, ak pre neho v dôsledku zníženia početných stavov colnej správy schválených vládou nie je v štátnej službe voľná iná funkcia) vtedajšieho zák. č. 200/1998 Z. z.. Vzhľadom na uvoľnenie žalobcov zo služobného pomeru colníkov na vlastnú žiadosť je irelevantné preukazovanie počtu scivilnených miest ku dňu 01.01.2012, počtu preložených alebo prevedených colníkov a počtu voľných colníckych miest. Podanie žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru colníkov podľa názoru odvolacieho súdu bolo motivované práve získaním zamestnania v stálom štátnozamestnaneckom pomere, čím sa žalobcovia vyhli vyššie uvedeným postupom platným v prípade, ak by zo služobného pomeru colníkov neboli uvoľnení a ich colnícke miesta boli zrušené; nemožno preto hovoriť, že žalobcovia nekonali slobodne.

13. Na právny pomer žalobcov bolo teda potrebné počnúc dňom 01.01.2012 aplikovať ustanovenia zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe vo vtedy platnom znení, a to aj jeho § 85 ods. 2 o dĺžke služobnej praxe. Ustanovenie § 85 ods. 1 nie je možné aplikovať, pretože rieši otázku zápočtu času trvania štátnozamestnaneckého pomeru do dĺžky služobnej praxe štátneho zamestnanca. Žalobcovia vstúpili do štátnozamestnaneckého pomeru až od 01.01.2012; dovtedy síce vykonávali štátnu službu, avšak nie v štátnozamestnaneckom, ale v služobnom pomere. Toto ustanovenie je potrebné aplikovať vo vzťahu k štátnej službe vykonávanej v štátnozamestnaneckom pomere podľa predošlého zákona o štátnej službe č. 312/2001 Z. z., ktorý bol účinný od 01.04.2002 do 31.10.2009 a bol zrušený práve zákonom č. 400/2009 Z. z. Na právne postavenie žalobcov nie je možné aplikovať ani ustanovenie § 85 ods. 2 písm. a) zákona č. 400/2009 Z. z., podľa ktorého sa do dĺžky služobnej praxe štátneho zamestnanca započítava aj čas vykonávania štátnej služby, vrátane času, ktorý sa posudzuje za vykonávanie štátnej služby podľa predpisov platných do 31.10.2009. Týmto predpisom je práve zákon č. 312/2001 Z. z. Žalobcovia však do 31.12.2011 nevykonávali štátnu službu v štátnozamestnaneckom pomere, ale ako už odvolací súd niekoľkokrát uviedol, boli v služobnom pomere colníkov podľa zákona č. 200/1998 Z. z. Do dĺžky služobnej praxe štátneho zamestnanca podľa § 85 ods. 2 písm. b) zák. č. 400/2009 Z. z. je možné započítať aj odbornú prax podľa § 132 ods. 1. Paragraf 132 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z. spresňuje, že štátnemu zamestnancovi, ktorého štátnozamestnanecký pomer nepretržite trvá aj po 31.12.2003 do nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostáva zachovaná odborná prax priznaná k 31.12.2003 podľa predpisov platných do 31.10.2009. K tomuto odvolací súd len stručne udáva, že ide o priznávanie právnej praxe podľa doterajšej právnej úpravy zák. č. 312/2001. Ide o prax priznávanú podľa nariadenia vlády č. 249/92 Z. z. Aj z dôvodovej správy k ustanoveniu § 132 vyplýva, že sa navrhuje zvýšenie platovej tarify za služobnú prax, ktorou bude vykonávanie štátnej služby podľa tohto zákona, podľa zák. č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe alebo vykonávanie štátnej služby podľa osobitného predpisu. Navrhovaným znením odseku 2 sa zachoval nárok štátneho zamestnanca, ktorý mal k 31.12.2003 priznaných viac ako 32 rokov odbornej praxe. Ods. 1 a 2 sa podľa dôvodovej správy týka štátnych zamestnancov, ktorí sú v štátnozamestnaneckom pomere nepretržite po 31.12.2003. U štátnych zamestnancov, ktorým štátnozamestnanecký pomer vznikol od 01.01.2004 sa pri započítaní služobnej praxe postupuje podľa § 85. Výklad týkajúci sa priznania predchádzajúcej služobnej praxe získanej v služobnom pomere pre účely posudzovania zamestnanca v štátnozamestnaneckom pomere nie je sporným.

14. Argumentácia žalobcov o potrebe aplikácie Smernice Rady č. 1999/70/ES o rámcovej dohode o práci na dobu určitú nie je udržateľná. Táto dohoda sa totiž vzťahuje na pracovníkov na dobu určitú, ktorých definuje v doložke 3 bod 1 ako osoby, ktoré uzatvorili pracovné zmluvy alebo pracovnoprávne vzťahy priamo so zamestnávateľom, ktorých koniec platnosti je vymedzený objektívnymi podmienkami, ako napr. určitým dátumom splnenia určitej úlohy alebo určitou udalosťou. Služobný pomer žalobcov k E. úradu A. A. nebol založený na dobu určitú, legislatívnou zmenou nedošlo k objektívnej zmene podmienok žalobcov na výkon štátnej služby podľa zákona č. 200/1998 Z. z. z času neurčitého na čas určitý. K organizačným zmenám u zamestnávateľov vo všeobecnosti dochádza bežne, spojené je s tým aj ukončovanie pracovných pomerov uzatvorených na neurčitú dobu. Právna úprava obvykle poskytuje takýmto zamestnancom benefity napr. vo forme odchodného alebo odstúpného. Aj zákon č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov priznával colníkovi, ktorý bol prevedený na inú funkciu alebo preložený, doterajší služobný plat ešte po dobu 6 mesiacov, ak je to pre neho výhodnejšie, čo neplatilo, ak mu patrila náhrada za stratu na služobnom plate podľa osobitného predpisu. Navyše, ak by došlo k zmene výkonu štátnej služby v služobnom pomere z neurčitého času na čas určitý, potom by žalobcovia nemohli byť prijatí do štátnozamestnaneckého pomeru do stálej štátnej služby (definovanej v § 16 ods. 1 zák. č. 400/2009 Z. z. ako štátna služba na neurčitý čas). Žalobcovia totiž

boli do štátnozamestnaneckého pomeru prijatí v zmysle § 24 zák. č. 400/2009 Z. z. bez výberového konania ako fyzické osoby, ktoré vykonávali štátnu službu podľa osobitného predpisu, požiadali o prijatie na štátnozamestnanecké miesto, ktoré vzniklo bezprostredne zo služobného miesta v štátnej službe podľa osobitného predpisu a vykonávali činnosť v stálej štátnej službe podľa osobitného predpisu na tomto mieste. Ustanovenie § 24 pritom odkazuje napríklad na zákon č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

14.1. Použitie inštitútu porovnateľného stáleho pracovníka definovaného v bode 2 doložky 3 rámcovej dohody vo vzťahu medzi žalobcami a inými zamestnancami žalovaného je bez právneho významu. Zjednodušene povedané, tento predpis komunitárneho práva definuje porovnateľného stáleho pracovníka na účely tejto dohody ako pracovníka v pracovnoprávnom vzťahu na dobu neurčitú v tom istom podniku, kde vykonáva prácu pracovník na dobu určitú. Žalobcovia v stálej štátnej službe (na rozdiel od zamestnancov v štátnej službe dočasnej) nie sú pracovníkmi na dobu určitú, ako správne vyhodnotil okresný súd.

15. Odvolací súd vzhľadom na zhora uvedené závery vo vzťahu k neaplikovaniu rámcovej dohody na prejednávany spor nezistil obmedzenie rozsahu ochrany proti diskriminácii priznanej žalobcom. Žalobcovia totiž tvrdili, že sa súd prvej inštancie nezaoberal otázkou, či sú ich nároky vyplývajúce z celkového počtu odpracovaných rokov rovnaké ako u ostatných stálych zamestnancov, a či teda prípadné vylúčenie uplatňovania účelu a zmyslu rámcovej dohody v situáciách aká je v prejednávanej veci nie je v rozpore s cieľom uvedeným v doložke 4 rámcovej dohody a neznamená obmedzenie rozsahu ochrany proti diskriminácii priznanej žalobcom. Okresný súd, ako vyplýva z obsahu spisu, sa otázkou, či sú nároky žalobcov vyplývajúce z celkového počtu odpracovaných rokov rovnaké ako u ostatných stálych zamestnancov zaoberal. Vzhľadom na jednoznačnú relevantnú vnútroštátnu právnu úpravu a konanie žalobcov, ktoré predchádzalo vzniku ich štátnozamestnaneckého pomeru v stálej štátnej službe (ukončenie služobného pomeru uvoľnením) dospel k záveru, že aj žalobcovia sú stálymi zamestnancami, ale ich štátnozamestnanecký pomer vznikol až po ukončení služobného pomeru, ktorého dĺžka sa do doby trvania stálej štátnej služby nezapočítava. Ak zákonodarca zvolil iný postup v prípade zamestnancov bývalého Daňového riaditeľstva, urobil tak zrejme z dôvodu, že títo v služobnom pomere (so všetkými nárokmi z neho plynúcimi) neboli. Listiny označené ako Doba výkonu štátnej služby vymedzujú dobu trvania služobného pomeru (nie stálej štátnej služby) na účely dávky výsluhového zabezpečenia, k čomu okresný súd dospel správne. Žalobcovia voči porovnateľným zamestnancom pri zohľadnení počtu odpracovaných rokov a nadobudnutých skúseností neboli právnomu úpravou znevýhodnení, nedošlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania.

16. Výrok o trovách konania v rozsudku okresného súdu (III. výrok) odvolací súd zrušil pre jeho nepreskúmateľnosť. Okresný súd aplikoval správne ustanovenia zákona (§ 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.) a správne konštatoval úspech žalovaného v konaní. Nezaoberal sa však druhom procesného spoločenstva žalobcov (samostatné, nerozlučné a nútené) a nevysvetlil, prečo im uložil povinnosť náhrady trov konania žalovanému spoločne a nerozdielne. v ďalšom konaní okresný súd ustáli, či sú predmetom konania samostatné práva a povinnosti každého žalobcu a či každý z nich koná sám za seba (§ 76 C.s.p.), alebo ide o také spoločné práva a povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na každého, kto vystupuje ako žalobca (§ 77 ods. 1 C.s.p.), alebo ide o procesné spoločenstvo, v ktorom osobitný predpis vyžaduje pre úspech v spore účasť všetkých subjektov právneho vzťahu (§ 78 C.s.p.). Po zodpovedaní tejto otázky môže súd prvej inštancie rozhodnúť správne o trovách celého, teda aj odvolacieho konania (uloží povinnosť ich náhrady každému žalobcovi samostatne, alebo obidvom žalobcom solidárne) s odkazom aj na § 396 ods. 3 C.s.p..

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.). Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 C.m.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).